

[Dohrmann]

skulle sættes ind på højskoler, universiteter og andre steder, og hvor vi alle sammen ved, at det ikke giver nogen som helst mulighed for beskæftigelse bagefter, lyder heller ikke godt.

Herfra skal i hvert fald lyde, at den dag forslagene ligger i folketingssalen og vi kan se, hvad det egentlig er, man har aftalt, skal vi selvfølgelig nok tilkendegive vores stilling, men på det nuværende, løse grundlag synes jeg, at det er en tom diskussion.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

En økonomisk politik, der ikke magter at skaffe og garantere arbejde til alle, der søger arbejde, er en falliterklæring, ligegyldigt hvilken farve regeringen måtte have. Resultatet er en katastrofe for den enkelte arbejdsløse, hvis sociale og økonomiske vilkår bliver alvorligt forringet.

Det er rigtigt, som nogle har været inde på, at der har været krusninger på overfladen. Der er antydning af et fald, om end et meget lille fald, i arbejdsløsheden, idet prognoserne siger, at vi skulle komme ud af 1984 med lidt under 280.000 arbejdsløse, svarende til ca. 10,5 pct. af arbejdsstyrken, om end dette bitte fald nu ser ud til at høre op. Vi havde 9,1 pct. arbejdsløse i juli 1984 og 9,9 pct. i august 1984. Men o.k., lad os ikke skændes om størrelsen – eller jeg skulle nærmere sige: hvor små de forbedringer er. 280.000 er under alle omstændigheder et katastrofalt højt tal, et skandaløst tal, og der er bestemt ingen tegn i sol og måne på, at denne meget store arbejdsløshed vil falde drastisk i de kommende år, tværtimod.

Regeringen vil føre en politik, der fokuserer stærkt på underskuddet på statsfinanserne og betalingsbalancen. Dette betyder konkret, at vi ikke kan forvente os en radikal politik. Når jeg siger radikal, mener jeg ikke partiet, men en politik, der går til roden med hensyn til arbejdsløshedsbekæmpelsen, f.eks. ved, at det offentlige går i spidsen og sætter arbejdstiden ned til 35 timer med fuld løn- og personalekompensation. Det eneste, vi kan forvente os, er nogle radikale – her er partiet med – angreb på de arbejdsløse, ligesom regeringens moderniserings- og effektiviseringstanker fører til en opbremsning i personaleforbruget, der beskærer beskæftigelsen.

Jeg vil sige lidt mere om beskæftigelsen inden for den offentlige sektor, for den har medført en forskydning af arbejdsløsheden mellem kvinder og mænd.

Kvindearbejdsløsheden er – som det er blevet sagt flere gange, men det kan ikke siges for tit – katastrofalt stigende. I august 1984 var der 142.100 arbejdsløse kvinder mod 115.800 arbejdsløse mænd. Det svarer til 12,4 pct. arbejdsløse kvinder mod mændenes 7,8 pct. Det vil sige, at kvindearbejdsløsheden i dag også i absolutte tal overstiger mandarbejdsløsheden, selv om kvinderne ikke udgør 50 pct. af arbejdsstyrken, men kun 45 pct. Også unge kvinder har en meget større arbejdsløshed. Fra juni 1983 til juni 1984 steg den endda fra 55 til 60 pct. Regeringens politik vil bestemt ikke hjælpe på denne side af sagen. Regeringens fortsatte økonomiske politik med en uændret arbejdstid ville faktisk resultere i, at vi i 1990 ville have 60.000 flere arbejdsløse end i 1983. Det vil sige, at vi ville være oppe på en arbejdsløshed på 12 pct. af arbejdsstyrken.

Derfor må arbejdstiden sættes ned. Arbejdspladsernes krav er en 35 timers arbejdsuge med fuld løn- og personalekompensation. Kravet indebærer, at arbejdsløsheden bliver mindsket, samt store sociale fremskridt for arbejderklassen. Det er det rene og skære og glade vanvid, at nogle i dag knokler sig selv halvt ihjel i et stadig mere vanvittigt og forceret arbejdstempo, mens andre bliver syge oven i hovedet på grund af arbejdsløsheden og på grund af spekulation over, hvordan de skal klare sig for de dagpenge, der bliver mindre og mindre og mindre værd.

Arbejdsministeriets rapport om nedsat arbejdstid konkluderer da også med forskellige forudsætninger, som VS ikke er enig i, på baggrund af udregninger om store arbejdstidsnedsættelser og små arbejdstidsnedsættelser, at en arbejdstidsforkortelse vil mindske arbejdsløsheden.

Hvad den offentlige sektor angår, siger rapporten, at effekten af en arbejdstidsforkortelse er resultatet af folketingets, kommunalbestyrelsernes og amtsrådenes politiske mål og den måde, disse mål finder udtryk på i vedtagelser af budgetter, fastlæggelse af personalenormeringer osv., idet beslutningerne selvfølgelig vil blive taget på grundlag af en prioritering mellem 1) beskæftigelse, 2) udgiftspolitik og 3) serviceniveau. Det er jo